

ÖZGÜR ÇIRAK • Sıcacık Bir Ev

ÖZGÜR ÇIRAK 1982 Amasya doğumlu. Zorba Kültür'ün paydaşı. 2019'da Notabene Yayınları'ndan çıkan ilk öykü kitabı *Sıcacık Bir Ev* ile 2020 Türkan Saylan Sanat Ödülü'nü aldı (2026, İletişim Yayınları). Notabene Yayınları'ndan 2021 yılında *Ormandan Gece Gelen* isimli novellası yayımlandı. 2023 yılında İletişim Yayınları'ndan *Biz de Yarın Güleriz* isimli öykü kitabı, 2026 yılında *Baksan Herkes İyi* adlı romanı yayımlandı. Gençlik edebiyatı kapsamında da 2017 yılında *Kemal Tahir - Bir Fırtına Dindi* ve *Tarık Buğra - Romanını Arayan Adam* isimli iki biyografik romanı var. İzmir'de yaşıyor.

NotaBene Yayınları, 2019 (1 baskı)

İletişim Yayınları 3753 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 684

ISBN-13: 978-975-05-4045-5

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

EDİTÖR Emre Bayın

KAPAK Cihangir Aytağ

KAPAK GÖRSELİ Kezban Akyol

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berfin İnan

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ÖZGÜR ÇIRAK

Sıcacık Bir Ev

Aynı yolda yürüdüğüm Sevdâ'ya...

İÇİNDEKİLER

Sıradan Bir İş Günü 9

Ölü 17

Taşeron 23

Sıcacık Bir Ev 29

Akvaryum 35

Beyhude Şiir 41

Yosun 45

Koku 61

Yara 69

Öksürmek Yasak 77

Son Akşam Yemeği 81

Boşluk 87

Sıradan Bir İş Günü

Rana, “Refik Dayım hiç yaşamadan öldü biliyor musun?” dediğinde mayonez kabının dibini sıyrıyordum kaşıkla. Biteni kaldırıp gıcır gıcır yirmi kiloluk kabı takacaktım yerine. İki günlük bayat patateslerin de olduğu partinin sonu geldiğinden, yenilerini kızartmak için, dondurucudan on kiloluk soyulmuş, dilimlenmiş donuk patates poşetini getirmeliydim.

Kızartılmış patatessiz kalırlarsa ne yapacaklarını kestiremediğim bir grup vardı, kasaların önünde. Sinirliydiler, açtılar, ergen, küstah ve satın almaya alışkındılar. Menüden seçtikleri iki hamburger on sekiz lira saydıkları için her şeyin sahibi olduklarını sanıyorlardı. Bu gibi tiplerin on sekiz liralara karşılık, ekşimiş, anlamaz ve angut bir suratla hizmet veriyordum. Kolalarına buz istememişlerse atıyordum. Fantaysa istedikleri gazoz dolduruyordum. Ketçapsız olsun diyenlerin köftelerine sosu boca ediyordum. Bekledikleri çıkmayınca suratları düşenlere, “Aaa yanlışlık olmuş, bekleyin yenisini verip kendimizi affettirelim!” di-yordum en yavaşak halimle. O kadar aç oluyorlardı ki beş dakika sonra çıkacak yenisine sabredemiyorlardı.

Benden daha yavşak olmayı her daim başaran mağaza müdürümüz Halim Bey'in, güya motive etmek için, "Yeni patatesler kızarsın, çıtır çıtır, nar gibi..." diyen sesiyle elimdeki mayonez kaşığına bıraktım.

"Refik Dayım, tam elli iki sene çalıştı Cahit," dedi. Yeraltında, yerüstünde, denizde, dağda, ormanda, tam elli iki sene. Rana'yı dinliyordum fakat cevap vermeye zamanım yoktu. Koşturuyorduk resmen. İş hiç bitmiyordu, hatta bitmek ne kelime yavaşlamıyordu bile.

Rana arada bir Refik Dayı'sını anlatırdı. On beş yaşına kadar elinde büyümüşü dayısının. Şimdi onu kaybettiği için Rana'nın kalbi kırıktı. Ama patateslerin kızarmasına bağlıydı çalıştığım gıda zincirinin istikbali. Refik Dayılar, hep ölürdü, ölecekti de. Kızarmış patatesse namustu, bayraktı, vatandı. Kızarması gerekiyordu, sen kızartmazsan kızartacak birini buluyorlardı.

Kaynayan, fokurdayan, sıçrayan kızartma yağlarının, terli sırtlarımıza soğuk soğuk vuran dondurucuların arasında, "Hadi millet hızlanıyoruz, verimi artırıyoruz, haydi hanımlar, beyler..." diyerek bizi motive etmeye çalışan mağaza müdürü Halim Bey'e maruz kalarak geçen altı saatlik kesintisiz çalışmanın ardından verilen on beş dakikalık çay ve sigara molamız geliyordu. Bu mekanik düzenin içinde on beş dakikalık bir aksama, bir gözün seğirmesi, bir bacağın tutmayışı. Verimde on beş dakikalık kayıp.

Molaya çıktık Rana'yla işleri yarım bırakıp. Şimdi biliyordum ki bize dış biliyordu Halim Bey. Çünkü beş dakika daha fazla çalışmamış, o kızarması gereken patatesleri kızgın yağın içine bırakmamış, hakkımız olan molayı ıskontosuz almıştık. Halim Bey'e kalsa hepimiz fedakârlık etmeliydik iş için. Molalarımızı, yemek aralarımızı, gecemizi gündüzümüzü, icabında da hayatımızı vermeliydik.

"Hayır Halim," diyordum içimden, "üç bin lira maaş alı-

yorsun primlerle beraber, karşılığında yirmi yedi yaşını ve bir günün uykudan arta kalanını veriyorsun.” Ne için bütün bunlar?

İlkokulda sınıf başkanı olmak gibi bir şeydi aslında mağaza müdür olmak, öğretmenin gözdesi cici çocuk olarak bedeli ödenen. Kesin sınıf başkanıydı bu Halim çocukken de. Halim Selim. Adını koyanlar sınıf başkanı, mağaza müdürü olsun diye koymuştu belki de. Göz önündeyken hep efendi olan, ödevlerini eksiksiz yapan, ağzından aptal, mal, çok çok hastırdan başka küfür çıkmayan... Ama kafası da asla sınıfın en yaramazı kadar çalışmayan Halim.

“Refik Dayı’mı ölü bulduklarında üstündeki hırkası delikmiş Cahit. Elli iki sene eşek gibi çalış da ölürken üstünde düzgün bir hırka bile olmasın,” deyip kafasını omzuma dayadı Rana. Bu kız böyle yaptıkça, böyle konuştukça her şeyin köküne kibrit suyu deyip çıkıp gitmek, arkama bile bakmadan koşmak, kaçmak istiyordum. Burgercisi de işi de Halim’i de batsın. Alzheimer olduğundan, on sekiz yıl iki ay üç gün öncede, babamın göçük altında kalıp öldüğü günde kafası durmuş annem ve hapisten yeni çıkıp bize yerleşen işsiz dayım da dımdızlak ortada kalsın istiyordum.

İkinci sigaraları da yaktık, bayat kere bayat çaylarımızı içtik. “Akşam sinemaya gidelim mi,” dedim Rana’ya. Refik Dayı’sının kırkı çıkmamış daha, gelememiş. Zaten cenazesine gitmesine de izin vermemiş bizim Halim. Son görevini yerine getirememiş kız! Rana giderse iş aksarmış, bir kişinin yokluğu demek herkesin yüzde yedi buçuk daha hızlı çalışması demekmiş ki iki yüz seksen yedi metre karelik dükkânda otuz dört personelin bu kadar hızlanması mekânsal açıdan mümkün değilmiş. Herifçioğullarındaki matematiğe, yer algısına, fizik bilgisine bakın hele! Altı üstü köfteyle bayat patates satıyorsun lan deyyus, havan kime!